

Dens vigtigste punkt er nedsættelse af en mægling Kommission, bestående af repræsentanter for 3 stater (hertil udpegedes senere Amerikas Forenede Stater, Frankrig og Tyrkiet). Kommissionen, der skal have sæde i Jerusalem og påbegynde sit arbejde hurtigst muligt, får til opgave

1. om fornødent at overtage de funktioner, der hidtil har påhvilet den af De Forenede Nationer udnævnte mæglingmand og De Forenede Nationers våbenstilstandskommission;

2. bistå de interesserede regeringer og myndigheder med at nå til en endelig ordning af alle udestående spørgsmål;

3. udarbejde forslag om et varigt mellemfolkeligt styre for Jerusalem-området under effektiv kontrol af De Forenede Nationer samt om garantier til sikring af de hellige steder;

4. indtil dette gennemføres at ordne en midlertidig administration ved en repræsentant for De Forenede Nationer;

5. sikre den friest mulige adgang til Jerusalem for alle Palæstinas indbyggere;

6. virke for økonomisk samarbejde mellem de forskellige interesserede regeringer og myndigheder.

I henhold til resolutionen bør de palæstinensiske flygtninge have adgang til at vende tilbage til deres hjem, og der bør under visse betingelser ydes dem erstatning for tab eller beskadigelse af ejendom.

Endvidere anmoder plenarforsamlingen sikkerhedsrådet om at tage yderligere skridt til at sikre afmilitariseringen af Jerusalem.

De pågældende regeringer og myndigheder opfordres til at yde mægling Kommissionen al fornøden bistand.

9. b. Hjælpen til de arabiske flygtninge.

I 3. afsnit af grev Bernadottes beretning behandles det alvorlige flygtninge-

problem, som er opstået på grund af beghederne i Palæstina.

Allerede inden de politiske emner, hvorefter hovedparten af grev Bernadottes beretning handlede, var kommet til drøftelse i forsamlingens 1. udvalg, tog 3. udvalg afsnittet om flygtningespørgsmålet op til drøftelse. Dette skyldtes navnlig en indtrængende henstilling fra De Forenede Nationers fungerende forligsmand i Palæstina, dr. R. Bunche, som efter grev Bernadottes død indtil videre udøvede dennes funktioner.

Det problem, 3. udvalg i første omgang måtte tage stilling til, var den akutte nødssituation, som krævede øjeblikkelige foranstaltninger både med hensyn til opholdssted, ernæring, beklædning og sundhedsforsorg.

Antallet af arabiske flygtninge er blevet anslået meget forskelligt, men beregnes af De Forenede Nationers mæglingmand i september 1948 til ca. 472.000, hvoraf 237.000 i selve Palæstina, 235.000 i de omliggende lande. Antallet af flygtninge angives at være forøget væsentligt i de sidste måneder af 1948.

Indtil 1. december 1948 var der skaffet midler til foreløbig hjælp dels fra de arabiske nabostater og andre af De Forenede Nationers medlemmer, dels fra det internationale børnehjælpefond (UNICEF) og fra internationale og nationale humanitære organisationer (navnlig Røde Kors og »Red Barnet«). Men under hensyn til det stadig stigende antal flygtninge var det åbenbart, at der nu måtte lægges planer for en længere periode og oprettes en fastere organisation for hjælpens tilvejebringelse og uddeling. Til dækning af behovet for hjælp i en 9 måneders periode fra 1. december 1948 til 1. september 1949 anslog man et samlet beløb på 29,5 mill. dollars for påkrævet.

Efter langvarige drøftelser dels i 3., dels i 5. udvalg vedtog plenarforsamlingen den 19. november en resolution om